

Ötven év után

Ki gondolta volna, hogy 50 év múlva is emlékezni fognak az Egyszemű éjszakára? Az érdekem, hogy létrejött, Tőzsér Árpádé. Hogy botrány lett belőle, ahhoz én is hozzájárultam az alábbi versikével.

Ars vitae

ajánlom tisztelettel Szalatnai Rezsőnek

mit akartok?
pernye legyenek?
libegő
lebegő
orrba
szájba szálló?
én legyenek
parókátok szürkéje?
pocakotok köldöke?
feneketek zsírja?
hagyjatok hülyülni!
disznók!

Ez valamikor 1970–71-ben jelent meg a Népművelés mellékletében, amit akkor Varga Sándor történész jegyzett. Nagy fölháborodás és sértődöttség lett belőle, sokáig a fejemhez vagdosták ezt, pedig félreértés az egész: nem Szalatnait neveztem disznónak, eszem ágában sem volt, ez sokkal inkább általános fölháborodás volt. A félreértés abból eredt, hogy Szalatnainak ajánlottam a verset, pedig **Szalatnai figyelmébe kellett volna**, úgy talán világosabb lett volna. Azért volt ez, mert az Egyszemű éjszaka körül sok értetlenség alakult ki, sokan és sokat támadták, s ennek egyik fő szószólója éppen Szalatnai volt. Én pedig fölháborodtam, hagyjanak már békét, követeltem a fiatalság jussát-jogát. Akkor, 1968 után még

valahogy az volt a levegőben, hogy mást is lehetne, nem csak a szocreált, amit rajtunk is be akartak hajtani.

Azóta prózát írok, verset csak ritkán, legutóbb a 6. dalai láma, Cangjang Gjaco szólított meg sajátos költészetével. Európa számára eléggé öntörvényű a poétikája, de épp azáltal tud kevés szóval sokat mondani. Az alábbi négysorosok ebben a stílusban keletkeztek.

száraz levelek libegnek
szél sodorja messzire
emlékek válnak semmivé
így tűnök majd a semmibe

*

zajos a világ álságos
villámokat szór fenyeget
kertemben rózsát növesztek
szép álmokat dédelgetek

*

virág nyílt és virág fonnyad
nap süttött és eső esik
mondd hát Villon kire hagyom
elárvult szép könyveimet

*

repülők szállnak magasan
emberek nyüzsögnek lent
eszmék szállnak kísértenek
szerelmek rekednek meg bent

*

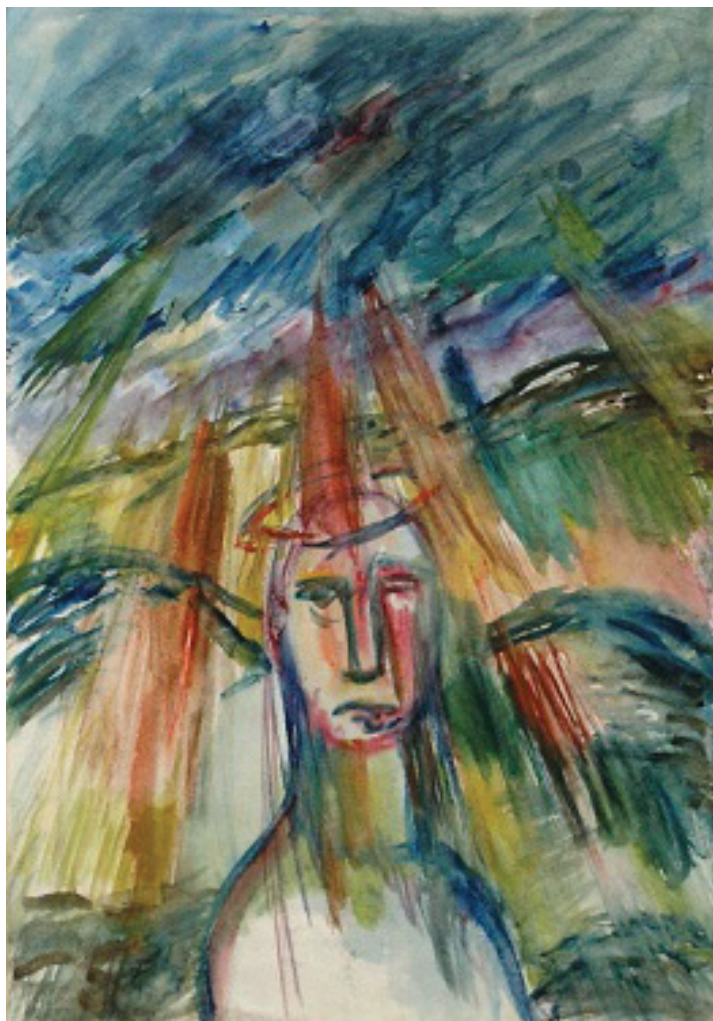
megnő a fa és elkorhad
ragyog a nap és lenyugszik
megérett a szőlő – ittuk
megérett az élet – éltük

*

elsárgulnak a levelek
avar lepi a világot
krókuszok az emlékezet
a jég alatt virágzanak

*

szállingózik a falevél
lehull élte párja mellé
hova tesznek vajon szentem
ha elválaszt a végtelen

Dúdor István: *Látomás*, 1987